

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 98/08-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., R., zastúpeného advokátom JUDr. J. V., Advokátska kancelária, B., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 187/05, uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 3 T 187/05 z 27. júla 2006 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 Tos 117/2006 z 5. decembra 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. februára 2007 doručená sťažnosť M. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 187/05, základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 187/05, uznesením okresného súdu sp. zn. 3 T 187/05 z 27. júla 2006 a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tos 117/2006 z 5. decembra 2006.

Sťažovateľ v podanej sťažnosti argumentuje takto: „V trestnej veci vedenej proti sťažovateľovi na Okresnom súde v Žiline, č. k.: 3 T 187/05, na Hlavnom pojednávaní (ďalej len HP) konanom dňa 27. 7. 2006, senát Okresného súdu predjednávajúci predmetnú trestnú vec sťažovateľa neumožnil kvalitnú a účelnú obhajobu, tým, že odmietol protokolovať do zápisnice sťažovateľom uvádzané okolnosti na svoju obhajobu, hoci podľa obžaloby je zrejmé, že absentuje miesto a čas, teda kde a kedy sa skutky podľa obžaloby mali stať. Uvedené skutočnosti mienil sťažovateľ súdu objasniť uvádzaním časového sledu udalostí, v čom mu bolo senátom zabránené. Sťažovateľ sa nemôže inak obhajovať – objasniť skutočnosti, ktoré sa mu kladú za vinu len tak, že bude deň po dni od 2. 9. 2003, do 10. 1. 2005 pred súdom vypovedať kde bol, čo robil a táto jeho výpoveď musí byť zapísaná, nakoľko v prípravnom konaní takto pred vyšetrovateľom vykonať nemohol, pretože osoby z radov konajúcich OČTK, konkrétne konajúca vyšetrovatelka pani K. a vyšetrovateľ pán H. sa osobne poznali s poškodenou a hlavnou svedkyňou K. a preto má sťažovateľ podozrenie, že všetky jeho výpovede s touto rozoberali, konkretizovali a sťažovateľ má aj podozrenie, že výpovede svedkov aj prispôbovali, teda že celé prípravné konanie bolo proti jeho osobe zmanipulované. Sťažovateľ tvrdí, že ani jeden skutok uvedený v obžalobe nespáchal. Ani z obžaloby nie je zrejmé, kde a kedy sa mali skutky, z ktorých bol sťažovateľ obvinený a obžalovaný stať, a to napriek tomu, že všetky dôkazy o ktoré sa obžaloba, aj samotný vyšetrovateľ opierajú sú riadne zadokumentované v predmetnom trestnom spise, resp. uložené na súde ako veci doličné, keďže ide o obdobie 500 dní, bez objasnenia časového sledu nebude možné dokázať ani vinu, ani nevinu sťažovateľa. Vzhľadom na hore uvedené skutočnosti sťažovateľ preto namieta postup Okresného súdu v Žiline, konkrétne vo veci konajúceho senátu, ktorý mu neumožnil uvádzať

okolnosti na svoju obhajobu, ktoré obvinenia zoslabujú, alebo vyvracajú. Takýmto postupom sa samotný senát Okresného súdu v Žiline dostáva do slepej uličky, bude nútený k mnohým dôkazom sa vracat', prejednávať ich znova, odstupom však je otázne s akým výsledkom, samotný predmetnú trestnú vec prejednávajúci senát takto spôsobuje prieťahy v konaní a to všetko v čase, kedy je sťažovateľ obmedzovaný na slobode. Dňa 18. 7. 2006 a 27. 7. 2006 podal sťažovateľ námietku zaujatosti predsedu a celého senátu, ktorý priamo na HP rozhodol o jeho nevyklúčení z vykonávania úkonov. Následne sťažovateľ vo svojich podaniach poukázal na spojenie predsedníčky senátu s poškodenou v prejednávanej trestnej veci a hlavnou svedkyňou K. O odvolaní sťažovateľa rozhodol dňa 5. 12. 2006 Krajský súd v Žiline Uznesením 1 Tos 117/06, ani tento ju nevyklúčil a to napriek tomu, že sťažovateľ poukázal na podané trestné oznámenie predsedníčkou senátu na sťažovateľa dňa 14. 9. 2006, teda jej predpojatosť je zrejmá z podaného predmetného trestného oznámenia. Senát Krajského súdu takto rozhodol aj napriek poukazu sťažovateľa na skutočnosť, že dve členky rodiny prísediaceho v prejednávajúcom senáte predmetnej trestnej veci p. Ď., t. j. sestry K. so sťažovateľom vycestovali do T., kde žijú dodnes vo F., kde im v počiatočoch prácu priamo zadávala dnes poškodená v prejednávanej trestnej veci, Z. K. Aj oni patrili medzi tie osoby, ktoré sťažovateľ (dnes obžalovaný) vozil do T. svojim osobným motorovým vozidlom a preto po stotožnení a získaní adresy budú obhajobou navrhnuté k výpovedi v predmetnej trestnej veci. Taktiež sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že ďalší prísediaci v prejednávacom senáte p. L. K. mal v minulosti spor so sťažovateľom pri riešení problémov s R. K. zo S. a preto vo veci môže byť predpojatý. Ani tento prísediaci však doposiaľ vylúčený z prejednávania v predmetnej trestnej veci doposiaľ nebol. Takýmto konaním súd spôsobuje vo veci prieťahy, pretože ich zaujatosť vo veci a hlavne k osobe sťažovateľa je zrejmá a preto možno mať pochybnosti o ich zaujatosti, čo v konečnom dôsledku speje len k prieťahom v trestnom konaní a samotného rozhodnutia veci. Zaujatosť senátu proti osobe sťažovateľa sa prejavuje upieraním základných práv sťažovateľa na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná, aby sa mohol účinne obhajovať, ale aj upieraním protokolácie jeho obhajoby. Napriek tomu Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu Okresného súdu, ktorým sa nevyklúčil z vykonávania úkonov v predmetnej trestnej veci Uznesením 1 Tos 117/2006 rozhodol o nevyklúčení predmetného senátu. “

Sťažovateľ je toho názoru, že „Toto konanie súdu nezodpovedá povinnosti súdov v trestných veciach konať urýchlene. Súd týmto postupom obmedzil právo sťažovateľa na účinnú obhajobu, na vyjadrenia k prejednávanej dôkazom a na spravodlivé prejednanie veci bez prietahov. Konaním súdu vznikla sťažovateľovi ujma na jeho právach“.

Opierajúc sa o uvedení argumentáciu, sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu, aby vo veci takto rozhodol:

„Okresný súd v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. : 3 T 187/05 porušil práva sťažovateľa vyplývajúce z čl. 5 ods. 4, čl. 6 ods. 1, a ods. 3 písm. c) dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj podľa čl. 48 ods. 1, a ods. 2, Ústavy a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

Právoplatným rozhodnutím Okresného súdu v Žiline, 3 T 187/2005, zo dňa 27. 7. 2006 a Krajského súdu v Žiline, 1 Tos 117/2006, zo dňa 5. 12. 2006 ktorým súd rozhodol, že vo veci pojednávajúci senát Okresného súdu v Žiline sa nevyklučuje, boli porušené práva a slobody sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenie Okresného súdu v Žiline, 3 T 187/2005, zo dňa 27. 7. 2006 a Krajského súdu v Žiline, 1 Tos 117/2006, zo dňa 5. 12. 2006 ktorým súd rozhodol, že vo veci pojednávajúci senát Okresného súdu v Žiline sa nevyklučuje, a prikazuje Okresnému súdu v Žiline, aby vo veci znova konal a vo veci novým rozhodnutím znova rozhodol.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa ustanovenia § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je možné považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva: obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu.

Ústavný súd považuje za potrebné v prvom rade uviesť, že z obsahového hľadiska sťažnosť charakterizuje jej nejednoznačnosť, rozpornosť a nesystematickosť.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, a to predovšetkým jeho petitom, ktorý tvorí ťažisko a východisko celej sťažnosti. V nadväznosti na to ústavný súd (berúc do úvahy skutočnosť kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľa advokátom) preklenul opísané nedostatky sťažnosti tak, že sa riadil predovšetkým obsahom petitu sťažnosti.

1. Vo vzťahu k námietke porušenia práv sťažovateľa týkajúcej sa skutočnosti, že (podľa vyjadrenia sťažovateľa) „*na Hlavnom pojednávaní (ďalej len HP) konanom dňa 27. 7. 2006, senát Okresného súdu predjednávajúci predmetnú trestnú vec sťažovateľa neumožnil kvalitnú a účelnú obhajobu, tým, že odmietol protokolovať do zápisnice sťažovateľom uvádzané okolnosti na svoju obhajobu*“, zistil ústavný súd existenciu procesnej prekážky podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, pretože uvedená námietka už bola predmetom rozhodnutia ústavného súdu, ktorý o nej rozhodol svojím uznesením

sp. zn. I. ÚS 130/07 z 23. augusta 2007. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako neprípustnú.

2. Vo vzťahu k časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv uznesením okresného súdu sp. zn. 3 T 187/2005 z 27. júla 2006, ústavný súd zistil nedostatok právomoci v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy.

Z ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sa uplatňuje na princípe subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd poskytuje uvedenú ochranu iba vtedy, ak ju neposkytujú všeobecné súdy.

V danom prípade proti uzneseniu okresného súdu bol prípustný riadny opravný prostriedok - sťažnosť, o ktorom rozhodoval krajský súd, v právomoci ktorého bolo poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľa, preto ústavný súd v tejto časti sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

3. Ústavný súd tiež preskúmal opodstatnenosť časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 117/2006 z 5. decembra 2006.

V úvode ústavný súd zdôrazňuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom na ich rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (podobne aj II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 231/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali

za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj I. ÚS 13/00, I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

Podľa § 30 ods. 1 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci, vyšší súdny úradník, prokurátor, vyšetrovateľ, policajný orgán a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka, k ich obhajcom, zákonným zástupcom a splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Krajský súd ako nadriadený súd rozhodujúci o sťažnosti sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu sp. zn. 3 T 187/2005 z 27. júla 2006 (ktorým sa senát okresného súdu nevyhlásil z vykonávania úkonov trestného konania) sa nestotožnil s argumentáciou sťažovateľa o zaujatosti senátu okresného súdu a sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

V sťažnosti proti prvostupňovému rozhodnutiu sťažovateľ poukázal na to, že „ senát okresného súdu v prejednávanej veci na hlavnom pojednávaní konanom 27. 7. 2006 nepripustil jeho obhajobu, nebola mu daná možnosť preštudovať spisový materiál, nakoľko poskytnutý časový priestor na oboznámenie sa so spisovým materiálom bol nedostatočný. Z konania senátu a hlavne z konania predsedníčky senátu vyplýva, že v predmetnej veci koná jednoznačne v neprospech obžalovaného. Podľa jeho názoru objektívny sudca by už dávno prišiel k záveru, že jednotlivé dôkazy obsiahnuté v trestnom spise sú rozporuplné, rozptýlené, dokonca protirečivé a protichodné a taktiež by prišiel k záveru, že jeho väzba je nedôvodná a účelová. Navyiac, predsedníčka senátu poskytuje všetky jeho písomné podania poškodenej K., protokoluje nezmysly a neúplné veci a podstatné veci v zápisnici o hlavnom pojednávaní vynecháva“.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pochybnosť o nezáujatosti treba preukázať do tej miery, aby bolo možné ju reálne posúdiť, najmä ak ide o náznak

námietky zaujatosti k prerokúvanej veci. V tejto súvislosti uviedol, že „*Vyslovovať pochybnosť o nezaujatosti súdu v dôsledku jeho procesného postupu nie je namieste a blíži sa k spôsobeniu technickej obštrukcie smerujúcej k prieťahom v trestnom konaní*“.

Podľa vyjadrenia krajského súdu a zo spisového materiálu nebola zistená existencia skutočností, ktoré by spochybňovali nezaujatosť konajúceho senátu. V závere krajský súd uviedol, že samotný subjektívny pocit obžalovaného, že sudca koná neobjektívne a neposkytuje mu možnosť na uplatnenie jeho práva na obhajobu, ešte sám osebe nemôže byť dôvodom na vylúčenie sudcu, resp. celého senátu. Krajský súd tiež zdôraznil, že námietky týkajúce sa procesných pochybení postupu súdu pri vykonávaní dokazovania možno uplatniť formou opravného prostriedku, a tieto samotné nie sú dôvodom na vylúčenie senátu z vykonávania úkonov trestného konania.

Vychádzajúc zo zistených skutočností a opierajúc sa o citované ustanovenie relevantnej právnej úpravy ústavný súd konštatuje, že v odôvodnení namietaného uznesenia sa krajský súd vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa vo vyčerpávajúcej miere, k právnomu záveru, ktorý bol východiskom jeho rozhodnutia dospel výkladom relevantnej právnej normy (§ 30 ods. 1 Trestného poriadku), ktorý patrí do jeho výlučnej právomoci a ktorý podľa názoru ústavného súdu je logický a nepopiera účel a význam uvedenej právnej normy. Z pohľadu garancií čl. 6 ods. 1 dohovoru hodnotí ústavný súd kvalitu uznesenia krajského súdu ako ústavne konformnú, ktorá ako taká nemohla mať dopad na práva sťažovateľa zaručené v čl. 50 ods. 3 ústavy a v čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že medzi obsahom čl. 48 ods. 1 ústavy (zaručujúceho právo na zákonného sudcu), ako aj čl. 5 ods. 4 dohovoru (zaručujúceho súdnu kontrolu zákonnosti väzby) a sťažovateľom napadnutým rozhodnutím krajského súdu neexistuje žiadna relevantná súvislosť, preto sa námietka porušenia v nich zaručených práv rozhodnutím krajského súdu javí už na prvý pohľad ako zjavne neopodstatnená.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd posúdil časť sťažnosti smerujúcu proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 Tos 117/2006 z 5. decembra 2006 ako zjavne neopodstatnenú.

4. Ústavný súd sa tiež zaoberal uplatnenou námietkou sťažovateľa týkajúcou sa porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v trestnom konaní vedenom proti sťažovateľovi (sp. zn. 3 T 187/05).

V zmysle judikatúry ústavného súdu ak dospeje ústavný súd k záveru, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevysloví porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03, III. ÚS 52/05) alebo sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04, III. ÚS 252/05).

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a podľa spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. III. ÚS 252/05).

Podľa názoru ústavného súdu uvedenú vec vo vzťahu k predmetu konania nemožno hodnotiť ako právne zložitú, vykazuje však osobitnú skutkovú zložitosť danú potrebou vykonania dokazovania cestou väčšieho počtu výsluchov svedkov. Ústavný súd pri preskúmaní spisového materiálu týkajúceho sa veci zároveň zistil, že spomalenie postupu súdu a doterajšiu dĺžku konania ovplyvnilo práve správanie sťažovateľa ako účastníka konania.

Sťažovateľ v predmetnom konaní opakovane využíval svoje procesné práva a inicioval svojimi početnými procesnými návrhmi vedľajšie konania smerujúce mimo

merita veci, čo narušilo sústredený postup súdu pri prerokúvaní veci a spôsobilo výrazné predĺženie doby konania.

Zo spisového materiálu vyplýva, že v rámci vedeného konania okresný súd rozhodoval o ôsmich žiadostiach sťažovateľa o prepustenie z väzby (uznesenia okresného súdu z 8. decembra 2005, z 28. februára 2006, z 27. apríla 2006, z 27. júla 2006, zo 7. februára 2007, z 12. apríla 2007, z 1. augusta 2007 a z 5. decembra 2007), o desiatich námietkach zaujatosti uplatnených sťažovateľom [uznesenia okresného súdu z 18. apríla 2006, z 27. júla 2006, zo 7. februára 2007 (dve uznesenia), z 12. apríla 2007, z 20. júna 2007, z 1. augusta 2007 (dve uznesenia), z 5. decembra 2007 (dve uznesenia)] a o troch námietkach sťažovateľa k obsahu zápisnice (uznesenia okresného súdu z 27. júla 2006, zo 7. septembra 2006 a z 1. augusta 2007). V priebehu konania sťažovateľ štrnásťkrát realizoval svoje právo na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiam okresného súdu, o ktorých rozhodoval nadriadený súd [uznesenia krajského súdu z 11. januára 2006, zo 16. mája 2006, z 5. decembra 2006 (tri uznesenia), z 24. mája 2007 (tri uznesenia) a z 25. septembra 2007 (šesť uznesení)], ktorý z celkového počtu napadnutých rozhodnutí zrušil dve rozhodnutia a jedno rozhodnutie v časti. Sťažovateľ tiež podal štyri návrhy na odňatie a prikázanie veci, o ktorých rozhodovali nadriadené súdy, ktoré ani jednému z podaných návrhov nevyhoveli (uznesenia najvyššieho súdu z 8. novembra 2006, z 11. septembra 2007 a zo 7. novembra 2007, uznesenie krajského súdu z 5. decembra 2006).

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že za neodstránenie stavu právnej neistoty v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníka konania neznáša zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani na vrub štátneho orgánu konajúceho vo veci (II. ÚS 52/99, III. ÚS 252/05).

Podľa zistenia ústavného súdu okresný súd pri prerokovávaní a rozhodovaní o uvedených návrhoch sťažovateľa v predmetnom konaní, resp. pri vykonávaní s nimi súvisiacich úkonov postupoval plynule bez zbytočných prietáhov. Z kvantity už uvedených

sťažovateľom realizovaných procesných návrhov v uvedenom konaní je zrejmé, že čas potrebný pre okresný súd na vykonanie nevyhnutných procesných úkonov súvisiacich s týmito návrhmi podstatne prispel k predĺženiu konania, za ktoré však podľa názoru ústavného súdu nenesie zodpovednosť okresný súd.

Z uvedených dôvodov posúdil ústavný súd časť sťažnosti týkajúcu sa namietaného porušenia práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2008